

Все по силата на обѣщанието си да помогне на младия Палеологъ срѣщу Кантакузинъ, Александъръ едноврѣменно съ срѣбския кралъ потегля прѣзъ Балкана за Византия съ всичкитѣ си сили. Моментътъ е билъ добръ избранъ, защото Омаръ билъ дѣйствително занятъ въ Мала Азия, а Анна даже е прѣговаряла за помощъ и съ Момчила. Тѣй че Кантакузинъ е останалъ врѣменно съвсѣмъ изолиранъ. Душанъ Срѣбски стига дори до Зихнисъ (около Сѣресъ), а Александъръ спрѣлъ пакъ въ Сливенъ: *Καὶ ὁ τῶν Μουσῶ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἦκεν ἐπὶ Στίλβων πανστρατιά¹⁾*. Отъ тукъ се вижда, че Сливенъ, тѣй често споменуванъ при Александра, е билъ редовна и първа военна станция на българскитѣ войски по пътя имъ отъ Търново за тракийската долина.

Прѣзъ врѣмето на похода, въ който Александъръ за втори пътъ се спира въ Сливенъ, е и послѣдното официално свѣдѣние за града ни въ византийскитѣ хроники. Отъ тукъ нататкъ прѣзъ най-интереснитѣ години на българското сгромолясване той отново потъва въ мракъ. Сжщото се отнася и за цѣла България.

Кантакузинъ, уплашенъ отъ новитѣ сили на Александра, праща посланници до него за миръ, но Александъръ не му отговаря и се отправя срѣщу му за да подчини подвластнитѣ на Кантакузина градове. Единъ отъ тѣхъ е билъ Иперпиракионъ (?). Но скоро, тѣй далечъ отишлиятъ Александъръ билъ отблѣснатъ отъ Кантакузина и отъ съюзенитѣ

ството. Въ младини е билъ въ Византия, а по едно врѣме избѣгва въ Сърбия. Послѣднитѣ му подвизи сж между Родопитѣ и Егейско море, разчитащъ на войска отъ българи, все кавалерия. По епоса ни, той е прѣдаденъ отъ жена си, подкупена. По сжщия, храбрата му сестра е и майка на Крали Марко. Потомството му останало въ Факия, дѣто сж личели тамъ слѣди отъ стари надгробни надписи. По сжщия Балчо Нейковъ, изслѣдванията на когото сж удивителни, потомци на Момчила сж прочутитѣ факийски Бимбелювци, прадѣди на Ст. Караджата, който пѣкъ, както се знае, си води началото отъ близкото до Факия село Ичме. Ср. Momcillo Deno въ Орбини, р. 473.

¹⁾ Въ грѣцкия текстъ на Кантакузина, въ единъ отъ прѣписитѣ му, вмѣсто *Στίλβων* е *Στίλπνος*, като погрѣшка. Второто идване на Александра въ Сливенъ, се отнася за 1344 г. (първото въ 1341 г., въ края на юли; ср. още Parisot, 1845, р. 168—201). Cantac. II. 420. Той ще е забравилъ доволно много подробности и дати, защото е писалъ хрониката си слѣдъ 1354 г., когато абдикиралъ.